

сръдъ арената, и като са исправи почти на задните си крака, търсяше въ туй положеніе да подыше повысокия въздухъ, и нечаянно послѣ впустихъ са напредъ, но не върху аеинянина; той обикаляше безъ да са спира и обръташе ту на една ту на друга страна чудовищната си глава съ погледи безоокойны и смутены и искаше само, споредъ какъто са виждаше, да намѣри исходъ за да побѣгне. Веднажъ и движъ са той опыта за да прескочи оградата, която го отдѣляше отъ зрителитѣ и, като неможаше да сполучи, скимтѣше жаловито и туй скимтѣне бѣше много различно отъ обыкновенныя му ревъ. Съ една дума той непоказваше нито ярость, нито гладъ; влчаше по земята опашката си намѣсто да удря съ нея повеличайшитѣ си плещи, послѣ, като мѣташе блуждающитѣ очи на Главка, заведнажъ ги пакъ обръщаше къмъ друга страна. Но найподиръ като че утруденъ отъ тщетнитѣ си опытванія за побѣгване, той са затече накъ къмъ кафеса си, въ който щомъ влѣзе прострѣ са като че искаше да заспи.

Удивленіето което възбуди въ зрителитѣ тѣзи недѣятелностъ на лева тосъ часъ са преобръчъ на негодованіе сръщо несмѣлостта на звѣря, и простомудіето задушаваше вече въ себе си съжалѣніето, което изнайнапредъ исказа за Главка чрезъ друго чувство на съжалѣніе за себе си, защото са осуetyвахъ надѣждитѣ му за резвлеченіето.

Подвигоположникътъ повика стража на лева.

— Що е туй? рече му той. Земи остенъ и накарай го да излѣзе, но затвори тосъ часъ кафеса.

Стражътъ, помалко оплашенъ и повече очуденъ, готвяше са за да изпълни заповѣдта, но въ сжщата минута единъ силенъ викъ са чу у единъ отъ входоветѣ на цирка. О, колко голѣмы бѣхъ шумътъ и глъчката и виковетѣ на негодующитѣ и на раздразнителитѣ имъ! Погледитѣ на вичкитѣ са събрихъхъ тогасъ къмъ мѣстото отъ дѣто са чуваше викътъ. Найподиръ множеството са разстѣпи и ето Салустій посрѣдъ синаторскитѣ сѣдалища съ расплетена коса, потенъ, моренъ, запѣхтанъ, обръща са тосъ часъ къмъ арената и извика.

— Освободете аеинянина, не са бавета, невиненъ е! олувете Арбака, истинския убійца на Апикида.

— Полудѣлъ ли си Салустіе? извика Преторътъ, като станъ отъ стола си, що значи тѣзи лудина?

— Освободете аеинянина, бързайте! иначе туй усмъртаване ще са обърне на главитѣ ви! Преторе, отложи затриванѣто му, ако не склонишъ ще си отговоренъ предъ императора. Азъ водѣхъ съ мене